

Cảm động nhất là phần tặng hoa. Các Thầy Cô lần lượt lên sân khấu nhận các đóa hồng nhưng đồ thẩm từ tay các học trò trao tặng để tỏ lòng biết ơn tôn kính - đã một thời các trò được Thầy Cô dạy dỗ khai hóa. Một bông hồng trắng cũng dành tặng GS Dương Văn Nhi, được đặt trên bàn thờ tiền vãng. Thầy Nhi đã kêu gọi nhiều người đến họp mặt ngày hôm nay, nhưng riêng ông lại âm thầm lặng lẽ ra đi trước đó - không một lời từ biệt đồng nghiệp cũ hay các môn sinh của mình.

Khi tà áo trắng La Kim Oanh lên giới thiệu Đặc San 2003 thì không khí hội trường trở nên sôi động xôn xao hơn. Thức ăn vật chất xứ người không thiếu, ai dù nghèo giàu cũng không đói, nhưng về tinh thần chắc ai cũng cần một chút gì đó cho tâm hồn. Cảm nhận được điều đó, Ban chấp hành cho phát hành Đặc San 2003 như một thức ăn tinh thần, giúp vui, chia sẻ - rất khiêm nhường - trong ngót 500 trang tâm huyết công sức, từ hình thức đến nội dung. Thật trân quý thay!

Xen vào giữa buổi họp là phần văn nghệ và xổ số rất đặc sắc và hào hứng. Các ca sĩ cây nhà lá vườn đóng góp rất nhiệt tình như anh Nguyễn Hiền Sĩ, Ngô minh Thảo v.v... Chị Liên (bà xã Anh Dương Đức Tài) nàng dâu của NĐC rất xuất sắc qua bài *Đèn Cù*. Ca sĩ Trường Hải chở những lượn sóng Thái Bình Dương nhấp nhô ngàn dặm trở về hội trường qua bài *Hoa Biển*. Ca sĩ Thanh Lan ngâm những dòng thơ chính mình sáng tác. Tôi yêu màn tân cổ giao duyên *Màu tím hoa sim* do đôi uyên ương Kim Tuyến và anh cựu học sinh NĐC trình diễn thật là dễ thương, làm nhớ quê nhà gì đâu. Ca sĩ Trung Chính giúp vui qua hai bài *Nỗi Lòng Người Đi* và *Tình Thư Của Lính*, kéo sự im lặng trở về hội trường để rồi tiếp theo là những tràng pháo tay giòn giã... Còn rất nhiều màn văn nghệ khác rất hay mà tôi không nhớ hết... Xin cảm ơn tất cả các ca sĩ chuyên nghiệp hay tài tử hôm ấy đã cho chúng ta những giây phút thoải mái để cùng tạm quên đi những mệt mỏi, bận rộn của đời sống.

Năm nay, người may mắn trúng vé độc đắc 400 đô la là bà xã anh Dương Đức Tài. Nghe nói Anh Chị tặng lại cho Hội để làm học bổng cho các học sinh NĐC-LNH và giúp đỡ thầy cô cựu giáo chức và nhân viên hai trường này tại quê nhà. Hoan nghinh hai vị *Mạnh*

Từ trái: Các GS Trần Quang Minh, Nguyễn Thu, Phạm Văn An và Phạm Nguyễn Chu (Texas).

Thường Quân này!

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua trong niềm vui rộn rã... Cuộc vui nào rồi cũng tàn. Thầy Trần Quang Minh và Ban chấp hành lên sân khấu chào tạm biệt mọi người với hy vọng lần hội ngộ sau Thầy trò gặp lại đông đủ hơn để góp sức lôi kéo quá khứ và tương lai cùng quy tụ về điểm hẹn hầu chúng ta tiếp tục hâm nóng tình nghĩa sư đồ và tình đồng môn. Cái góc sân trường lại vắng. Tôi chợt nhớ đến 4 câu thơ của một người bạn cũ:

*Cuộc đời này được mấy ngày vui,
Gặp nhau đây mai cách xa rồi,
Thì thôi vui trọn và vui mãi,
Xin hãy vì nhau - nhớ một thời...*

Cái thuở hồn nhiên vô tư ngày nào chúng ta đã cố níu lại trong ngày họp mặt 16 tháng 3, 2003 - mà dư âm sẽ còn vang cho đến kỳ họp tới...

Một cựu nữ sinh LNHC

Chiều Tao Ngộ

TT Mây Trên Ngàn

(Gỏi Xuân, Trung, Thanh Giang)

*Trong gió vang vang lời réo gọi
Về đây! Vui lại những ngày xanh
Đê mê. Tha thiết. Tinh tươm. Mới...
Áo trắng như lòng... Em với anh!*

*Thôi hãy tạm quên đời biển động
Có hề chi! Này vết chân chim...
Bàn tay khua lại thơ ngây đó
Ánh mắt thay lời tim, há Em?*

*Anh trẻ lại... năm mươi mấy tuổi
Chiều tan trường lẻo đẻo theo ai...
Nhưng trưa những sớm... vòng xe đạp
Giả bộ vô tình... ngó chút thôi!*

*Anh chắc rằng Em... Em cũng biết!
Con trai khờ khạo. Gái khôn hơn!
Chỉ vì một tiếng lòng chuta ngỏ
Để khúc sông chia mấy nhánh buồn!*

*Anh đã pha mây vào mái tóc
Em cười... Tay níu đóa thanh xuân
Ước chi những bước thời gian đó
Trở lại cùng ta... Chỉ một lần!*

*Hãy đến với nhau... khi đến được
Thầy, Cô... Vàng, đá cũng phiêu pha
Một mai dâu biển vô thường lắm
Còn chút ân tình mãi thiết tha...*

(Cảm tác nhân ngày hội ngộ 16-3-03 tại Westminster)

Quý Sinh Hoạt

Danh sách Thân Hữu, Thầy Cô và anh chị cựu học sinh đóng niên liễm hoặc ủng hộ Quý Sinh Hoạt của Hội NĐC-LNH. Thành thật cảm ơn quý vị và các bạn.

Từ California

Hội Ái Hữu Bến Tre (Anaheim)	50
Thúy Nga USA (Garden Grove)	200
Paracel Seafood Restaurant (Westminster)	100
Nhà Hàng Kim Loan (Fullerton)	100
Saigon Optical (Alhambra)	100
Trương Đặng (San Diego) - Thân Hữu	300
LS Đỗ Hiếu Liêm (Westminster) – TH	100
GS Nguyễn An Phong (Santa Ana) - TH	100
Nguyễn Mai (Fullerton) - TH	20
Lê Thành Lâm (Anaheim) – TH	20
GS Nguyễn T Chiêu Hòa (Westminster)	20
GS Đoàn Khiết (Westminster)	20
GS Tô Văn Lai (Garden Grove)	100
BS Nguyễn Thành Hiệp (San Diego)	140
BS Trương Mỹ Lệ (Rancho Santa Fe)	40
NS Dương Đức Tài (Oxnard)	300
NS Dương Đức Trí (Rosemead)	100
NS Huỳnh Thiện Tài/ Lê Thị Nhung (San Diego)	100
Bùi Hữu Thế (San Diego)	20
Bùi Ngọc Châu (Garden Grove)	20
Bùi Thị Sương (San Jose)	20
Chung Bích Ngọc (Orange)	100
Dương T Ngọc Diệp (Arcadia)	20
Dương Thị Bi (Santa Ana)	20
Đặng Hoàng Nghị (Camarillo)	20
Đào Minh Nguyệt (San Diego)	20
Đào Văn Viễn (Garden Grove)	20
Hồ Bạch Ngôn (?)	20
Hồ Bạch Thuận (Norwalk)	20
Hồ Hữu Hiệp/Trương Mỹ Xuân (Woodside)	60
Hồ Thiện (Stanton)	20
Huỳnh Bửu Khương (Orange)	20
Huỳnh Huy Hoàng (Lake Forest)	20
Huỳnh Xuân Hương (Huntington Beach)	20
Huỳnh Xuân Liên (San Diego)	20
Lâm Vĩnh Quý/Hạnh (Winnetka)	40
Lê Khanh (Santa Ana)	20
Lê T Ngọc Phụng (Irvine)	20
Lê T Thu Cúc (Torrance)	20
Lê Tiên Hoa (San Diego)	20
Lưu Huệ Nhi (San Jose)	40
Lý Tường Vi (Burbank)	30
Ngô Phước Hồng (Westminster)	20
Ngô Thị Chi (Garden Grove)	20
Ngô Thị Lợi (Anaheim)	20
Nguyễn Anh Dũng (Anaheim)	20
Nguyễn Hồng Vân (Corona)	20
Nguyễn Phước Hải (Riverside)	20

Nguyễn Phước Sơn (Garden Grove)	20
Nguyễn T Tuyết Hồng (Sacramento)	20
Nguyễn Tấn Nhơn (Garden Grove)	20
Nguyễn Thị Cảnh (Westminster)	30
Nguyễn Thị Gương (San Rafael)	30
Nguyễn Thị Trần (San Jose)	20
Nguyễn Văn Sáng (Santa Ana)	20
Nguyễn Văn Vĩnh (Hayward)	20
Đình Võ Mai Liên (Hayward)	20
Đình Võ Văn Bảy (Cerritos)	20
Đoàn Phụng Anh (Chula Vista)	20
Đoàn Phụng Nga (Upland)	20
Nữ sinh LNH (San Diego) – không muôn nếu tên	100
Phạm Tấn Sĩ (West Civina)	20
Thu Van Hill (Oxnard)	20
Trần Quỳnh Anh (San Gabriel)	20
Trần Thanh Bình (Los Angeles)	20
Trần Thanh Sơn (Irvine)	20
Trần Thị Loan (Santa Ana)	20
Trần Văn Thanh (Anaheim)	20
Trương Đức/Nguyễn Thị Trung (San Diego)	150
Trương Thị Mai (Oakland)	20
Võ Kim Hữu (Westminster)	20
Võ Quang Nhậm (Fountain Valley)	20
Võ Trọng Nghĩa/Phùng Thị Sa (Orange)	40
Vương Minh Quang (San Diego)	20
GS Dương Công Thái (San Jose) tặng Hội tiền đăng báo 16/3	

Từ các nơi khác

Cô Nguyễn Diễm Trang (Texas)	40
BS Huỳnh Văn Chính(Trung Chính) (Oklahoma)	220
Đặng Đình Phi (Florida)	100
Huỳnh Vũ Phong (Washington)	50
La Kim Oanh (Washington)	20
Lâm Hóa (Canada)	100
Lê Ngọc Đăng (Texas)	30
Lê Văn Tiếu/Trần Thanh Giang (Nevada)	40
Lý Kim Chi (Canada)	20
Lưu Vũ Trường (Illinois)	20
Mai Tấn Phát (France) (50 euros)	50
Nguyễn Ánh Nguyệt (Hawaii)	20
Nguyễn T Bạch Yến (Virginia)	40
Nguyễn Lộc Hưng (Missouri)	30
Nguyễn T Thanh Hương (New Jersey)	20
Nguyễn Thị Nam (Tennessee)	100
Nguyễn Văn Nhiên (Washington)	30
Nguyễn Văn Tốt (Canada)	50
Phan Thu Thanh (New York)	20
Phùng Văn Bá (Florida)	30
Tiêu Ngọc Ninh (Oklahoma)	30
Trần Bích Thu (Maryland)	30
Trần Hiếu Linh (Georgia)	20
Trần T Đỗ Lý (Texas)	30
Trần Tuấn Khải (France)	100
Trần Vương Quang (Florida)	30

Báo cáo của Thủ Quỹ

1-Tồn quỹ tháng 1/2003	\$7,189
- Thu: Tiền ăn, đặc san, niên liễm, ủng hộ.....	\$9,310
- Chi: Tiền ăn, in đặc san, bản tin 27, quà Tết cựu giáo chức VN, linh tinh.....	\$8,742
2-Tồn quỹ tháng 4/2003	\$7,757

Lá lành, lá rách đùm lá tả tơi

Chị Nguyễn Thị Nam ở Tennessee nhờ Hội gửi về giúp Cô Lãnh \$25 và Thầy Ninh \$25. Thành thật cảm ơn Chị.

Báo cáo về học bổng và quà Tết

Học bổng thường niên:

Trong niên khóa 2002-2003, Hội NĐC-LNH đã gửi về:

* Cho trường NĐC 20 học bổng, mỗi học bổng trị giá US \$30 (tổng cộng US \$600). Trường NĐC đã cấp phát số học bổng này trong dịp lễ sơ kết học kỳ I.

** Cho trường LNHN 20 học bổng, mỗi học bổng trị giá US\$ 20 (tổng cộng US \$400). Trường LNHN đã cấp phát số học bổng này trong buổi lễ chào cờ đầu niên học vừa qua. Ngoài ra, do sự đóng góp của chị Nguyễn Ánh Nguyệt (Hawaii) khi về Mỹ Tho, số học bổng của trường này được thêm 2 phần.

Học bổng đặc biệt: Sau Tết, chúng tôi có nhận được thêm số tiền US \$100 do anh Trần Hoàng Danh (gửi về cho gia đình ở Mỹ Tho) để làm học bổng cho học sinh nghèo học giỏi. Chúng tôi đã bàn luận kỹ và quyết định chia số tiền này làm 4 học bổng, mỗi học bổng trị giá 400.000 đồng VN dành cho các học sinh quá nghèo nhưng chăm học của trường NĐC, trong đó có một học sinh lớp 9 mà gia đình không lo nổi quần áo tắm tất để em đi học, các giáo viên lớp phải vận động những học sinh khá giả giúp đỡ em này. Xin nhắc lại anh Danh là con trai của Ông Trần Văn Bi, cựu nhân viên của trường NĐC.

Quà Tết Tinh Nghĩa: 17 phần quà Tết Quý Mùi 2003 đã gửi tặng các cựu Giáo chức, cựu Nhân viên của 2 trường NĐC-LNHN thuộc diện nghèo, bệnh tật. Mỗi phần trị giá US \$30 (tổng cộng US \$510) đã chuyển đến các vị này. Đây là món quà tuy không lớn nhưng giàu tình nghĩa đã làm ấm lòng những người nhận quà trong dịp đầu Xuân.

Xin thay mặt gia đình các cựu Giáo chức, cựu nhân viên nhận quà Tết cảm ơn các anh chị em hội viên trong Hội NĐC-LNHN ở Mỹ.

Lê Trọng Thủy (Mỹ Tho)

Danh sách cựu giáo chức và nhân viên hai trường NĐC & LNHN nhận quà Tết Quý Mùi

1-Bà Phan Văn Huấn	10-Thầy Huỳnh Khánh Long
2-Bà Nguyễn Văn Thơ	11-Thầy Trịnh Công Đạt
3-Bà Lê Thị Bích	12-Thầy Nguyễn Văn Ri
4-Bà Trương Thị Lãnh	13-Thầy Lê Phú Hộ
5-Bà Phan Ngọc My	14-Thầy Ngô Xéng
6-Cô Lê Thị Hoán Dung	15-Thầy Nguyễn Kim Đầu
7-Cô Phạm Thị Hường	16-Thầy Nguyễn Văn Tông
8-Cô Nguyễn Thị Bảy	17-Thầy Trần Văn Hoàng
9-Cô Lê Thị Xuân	

Anh tôi, GS Dương Văn Nhi

Dương Thị Kim Liên (San Jose)

Có những bài viết ca ngợi Mẹ, Cha, Chị tôi, Em tôi, ngay cả ca ngợi Vợ tôi như trong một bài hát nào đó, nhưng tôi chưa hề nghe ai ca ngợi về Anh tôi.

Anh cả tôi lớn hơn tôi đến 18 tuổi. Ba tôi muốn Anh đi học trường Dục nhưng không biết sao Anh đi lạc qua trường Đại học Sư phạm. Khoảng đầu năm 1960, anh đi dạy ở trường trung học Tổng Phước Hiệp, Vĩnh Long, Anh được mệnh danh là “hoa khôi” của trường. Suýt chút nữa là Anh đã “mọc rễ” ở Vĩnh Long rồi!

Sau đó, Anh bị động viên vào Quân đội và làm việc tại miền đất đỏ Bình Dương, ngành Công Binh. Có lần Má tôi và tôi lên thăm, Anh đang lái xe cần trục để dạy các tân binh. Đối với tôi, lúc đó trông Anh “oai” ghê nời! Sau này, tôi có dịp gặp lại mấy anh trong ban Công Binh trong dịp lễ cầu nguyện cho Anh (khoảng hơn 10 người, bây giờ cũng là các lão tướng hết rồi!). Có người kể: “Hồi xưa chúng tôi ở chung phòng với Anh Nhi ở Bình Dương, anh ấy vui tính lắm!”

Năm 1966, tôi thi đậu vào Đệ Thất trường Nữ trung học Lê Ngọc Hân. Ba tôi bắt đầu bệnh, cũng là lúc Anh được biệt phái về dạy tại trường Lê Ngọc Hân. Tôi rất hãnh diện vì có anh là thầy giáo dạy trường mình. Năm

đó mấy chị lớp Đệ Tam mà Anh đã dạy, tôi nhớ có chị Trúc Tiên, chị Nhân... vào giờ ra chơi, chúng tôi thường tụ họp nơi sau sân trường, chỗ có bóng mát của hàng cây trướng cá, tiếp giáp với Ty Tiểu học. Mỗi khi các chị thấy tôi thì gọi tôi là “con ông Nhi”, làm tôi mắc cỡ mà khoái khoái trong lòng.

Mỗi năm, trường có hai kỳ thi Lục cá nguyệt, tôi mê nhìn Anh tôi chấm bài thi lắm! Anh thường ngồi trên bậc thang lầu để chấm bài vì nơi đây buổi trưa có gió mát từ lầu sau thổi tới. Tôi hay làm cho Anh một ly nước đá chanh đường hổi lộ để được ngồi kế bên xếp bài Anh đã chấm xong đồng thời lén coi điểm giùm cho mấy chị.

Từ ngày Ba chúng tôi bị bệnh, Anh về dạy tại quê nhà, Anh là người kế cận bên Má tôi để săn sóc chúng tôi. Hai chị lớn đi làm xa, một anh trong quân đội, binh chủng Không quân, ở nhà còn hai trai, hai gái. Anh Hai là người cai quản, hướng dẫn và lo cho chúng tôi mọi chuyện từ nhỏ đến lớn. Trong đám em nếu đứa nào có điều gì khó khăn là hình như lúc nào cũng có Anh ở kế bên để giúp đỡ liền. Mặc dầu Anh ít rầy la chúng tôi, nhưng trong thâm tâm chúng tôi kính nể Anh lắm.

Nhờ những buổi đi dạy, nếu trùng giờ thì Anh đưa tôi đi học và chở tôi về nhà. Từ Cầu Quay đổ xuống “ngã tư quốc tế”, khi vừa quẹo vào đường Trịnh Hoài Đức là Anh đã bóp kèn “tín tín” (trước là xe Lambretta sau đổi xe Vespa), trong nhà nếu có ai đó nghe tiếng còi xe, thường là tôi hoặc thằng em út hay đứa cháu gái chạy ra cửa để bắt miếng gỗ lên bậc tam cấp rồi mở cửa hàng rào để Anh chạy xe thẳng vô nhà. Mỗi bữa cơm phải có ớt cho Anh, nếu hôm nào nhà hết ớt mà quên mua là phải biết với Anh: “Hà tiện gì mà trái ớt cũng không mua”. Một trong mấy đứa tôi phải có người lật đật chạy ra xe hủ tiếu của chú Tiểu trước nhà năn nỉ xin một miếng ớt cho Anh, thế là êm!!! Có lần ở Sacramento, Anh gọi điện thoại hỏi tôi có ớt không để Anh cho một bịch vì sân sau nhà Anh trồng rất nhiều ớt, cay thật là cay. Anh nói chơi: “Ớt năm nay trúng mùa quá, chắc vợ chồng Anh phải chèo xuồng ra tỉnh bán ớt để mua vài lít gạo về ăn...”

Chiều rảnh hay cuối tuần Anh thích đi đánh tennis với bạn. Anh mặc nguyên bộ đồ màu trắng trông “đẹp trai” hết sức. Đứa cháu gái trong nhà rất là vui nếu hôm nào được cậu Hai chở cháu đi coi đá banh. thỉnh thoảng Anh mượn tôi giặt quần áo hay ủi đồ giùm thì tôi được trả thù lao để đi ăn đậu đỏ bánh lọt ở đường Lê Lợi - Lê Đại-Hành. Anh cũng thích âm nhạc lắm, nhất là bản “Tình thư của lính”. Có lần Anh dặn tôi:

- Tám à, hôm nay em đi học về ngang nhà sách Do Quang coi có bản nhạc đó thì mua cho Anh Hai”.

Trong thời gian đi dạy, Anh ghi danh học hàm thụ sửa radio và TV. Sau khi tôi đậu Tú Tài 2, Anh đưa tôi lên Sài Gòn để ghi danh học Khoa học ban Sinh Lý Sinh Hóa tại Thủ Đức, được vài tuần tôi về Mỹ Tho than thở với Anh:

- Anh Hai ơi, em không thích học ở đó, học cái gì mà cũng dành giựt hết, từ xe bus đến giảng đường rồi ăn trưa, em chán quá!

- Vậy thì em về thi vô Đại học Cộng Đồng Tiền Giang cho gần nhà.

Thế là tôi về Mỹ Tho học trường Tiền Giang. Năm sau, Anh cũng già từ trường Lê ngọc-Hân để về làm Giảng viên cho trường Tiền Giang.

Tôi không nhớ rõ năm nào, lúc người anh thứ năm đang là sĩ quan không quân, người ta nói anh Năm không có Tú Tài nên Anh được đưa xuống Đồng Đế và bị giáng chức làm binh nhì. Anh Hai tôi lập tức gom góp giấy tờ đi giải cứu anh Năm. Ba ngày sau anh Hai trở về nhà với chiếc áo trắng trở thành áo màu đầy bụi đỏ với tin vui:” Xong rồi, nó được đưa về lại phi đoàn ở Nha Trang”.

Năm 1971 Ba tôi qua đời, hai năm sau Anh lập gia đình. Má tôi nói anh đã lo cho Ba, lo cho gia đình anh em xong, Anh xả tang cưới vợ. Anh lên xe “bông” năm 1973 trước khi Anh bước vào tuổi “tứ tuần”.

Rồi miền Nam mất, “Anh mất dạy”, Anh hành nghề sửa radio, TV ở Mỹ Tho sống qua ngày. Mỗi ngày Anh đèo con trên chiếc xe đạp thăm Bà Nội, rồi Anh vượt biên. Tôi gặp lại Anh cuối năm 1998, tóc Anh bầy giờ đã ngả màu bạc trắng. Anh nói đi shopping sẽ không nhìn ra Anh vì bây giờ Anh không thuộc vào đội ngũ “đầu đen” nữa. Tôi rất ngạc nhiên là sau này anh vui vẻ ra, nói cười thoải mái khi anh em gặp nhau vào dịp lễ hay giỗ của Ba Má tôi. Anh hay kể chuyện đời xưa. Đôi khi chúng tôi hỏi “sao hồi đó anh Hai khó quá vậy?” Anh cười khà khà rồi nói: “Không giả bộ khó thì làm sao tụi bây nghe lời tao được. Bây giờ tụi bây lớn hết rồi, làm sao tao ăn hiếp được nữa. Thôi thì để dãi cho em út nó thương”. Nói thì nói vậy chứ trong lòng chúng tôi lúc nào cũng kính nể Anh như xưa.

Anh Hai kính yêu của chúng em,

Còn biết bao nhiêu chuyện để nói về anh em mình trong suốt quãng đời sống chung dưới mái nhà Cha Mẹ. “Quyền huynh thế phụ”, Anh đã thay Ba cùng với Má quán xuyến công việc trong nhà và chăm sóc chúng em. Chúng em đã ảnh hưởng sự giáo dục của Anh, một người anh suốt đời tận tụy lo cho Ba Mẹ và các em.

Một tháng trôi qua rồi đó Anh! Thời gian sao ma qua nhanh quá! Đôi khi tôi cứ nghĩ là Anh đang ở Sacto. Hôm đó chị em tôi đứng nhìn Anh nằm trên giường bệnh,

mắt nhắm thêm thiếp, hơi thở khó khăn, tay thì đầy dây nhợ chằng chịt, anh cứ cọ quây hoài, chắc là trong người Anh khó chịu lắm. Nhìn Anh nằm đó mà hai đứa em đứt từng đoạn ruột. Giã từ Anh đi về mà lòng tụi em tan nát, luôn cầu trời phù hộ cho Anh tai qua nạn khỏi...

Sáng hôm sau người chị thứ Sáu gọi tôi:

- Tám ơi! Anh Hai đã tỉnh rồi, bây giờ Chị đi Sacto thăm anh Hai, có đứa nào muốn đi với chị không?

Tôi mừng lắm. Có dấu hiệu tốt. Trời Phật đã nghe lời khẩn nguyện của chúng con rồi!

Hôm sau, tất cả chúng tôi gồm 6 người em và cháu lên thăm Anh. Trông Anh hôm nay khá lắm, sắc mặt hồng hào, hơi thở nhẹ nhàng hơn, tay chân bớt cọ quây. Khi Anh mở mắt ra nhìn chúng tôi, mừng quá chúng tôi tự giới thiệu tên liền: “Anh Hai em là Hoàng”, “Em là Tám nè, tụi em lên thăm anh, anh mau hết bệnh rồi về nhà đi chơi với tụi em”, “Cậu Hai con nè, cậu Hai biết con không?” Chúng tôi mỗi đứa nói một câu để hy vọng Anh nhớ. Có lẽ Anh biết nên Anh khóc, làm chúng tôi cũng không cầm lòng được nhưng ráng không khóc để nói chuyện cho Anh vui. Lúc Anh ngủ thiếp thì chị Hai massage chân tay cho Anh. Chúng tôi cũng phụ bóp tay chân anh cho máu chảy lưu thông.

- Chị Hai, chị ráng giữ gìn sức khỏe để lo cho anh Hai. Tụi em ở xa quá, phải chỉ tụi em ở cùng thành phố thì đỡ biết mấy!

- Trời kêu ai nấy dạ Cô ơi. Mình đâu tránh được số Trời.

- Nếu như em, Trời kêu em sẽ không dạ.

Chị cười nhưng buồn lắm. Ai mà không buồn khi trong nhà có người thân bệnh như vậy! Thấy Anh ngủ, chúng tôi từ từ rút lui ra ngoài để đi về, bỗng đứa cháu nói:

- Cậu Hai thức rồi kìa!

Chúng tôi trở vào, Anh đang đưa cánh tay trái cố gấn dây nước biển lên, mặt hướng về cửa có ý “bye bye” chúng tôi. Trời ơi! Nhìn ánh mắt Anh lúc đó sao mà thương quá! Ánh mắt Anh lờ đờ tha thiết làm sao, ánh mắt đó có lẽ sẽ theo tôi suốt đời không bao giờ quên được. Rồi Anh lại khóc, có lẽ anh cảm động khi thấy em út lên thăm.

Sáng sớm hôm sau, lại một cú phone khác:

- Tám ơi! Bad news rồi. Anh Hai bị stroke nữa, người ta đã đưa Anh xuống phòng ICU.

Trời đất ơi! Như vậy là lần gặp Anh Hai, nói chuyện với Anh, lần vẫy tay hôm qua là lần chót. Chúng em không còn cơ hội nào nữa để trò chuyện cùng Anh, không còn nói chuyện tiếu lâm với Anh nữa! Anh đã thật sự ra đi không trở lại. Anh đã bỏ chúng em mà đi rồi!

Xác tục ngàn năm lưu hải ngoại,

Hồn thiêng vạn dặm gọi quê hương!

Xác thân anh không lưu hải ngoại mà đã trở thành tro bụi. Hồn thiêng Anh cũng nương theo mây gió về quê hương. Hơn hai mươi năm qua, mượn sóng nước trùng dương Anh tìm tự do. Nay cũng sóng nước này ngược dòng đưa hồn thiêng Anh trở về quê hương dấu yêu, về lại dòng sông Ba Lai uốn khúc giữa hai làng quê Nội Ngoại (Song Phước – Phước Thạnh), nơi Anh đã sinh ra, rồi về lại sông Tiền, nơi Anh đã lớn lên với Ba Má, với đàn em thơ. Anh đã không thực hiện được ước mơ trúng số để mua cho mỗi em một căn nhà, rồi trở về thăm lại nhà xưa và nói với người chủ nhà mới cho Anh mượn lại căn nhà ở ngã tư quốc tế để anh em mình về sống chung với nhau một tuần lễ, để người ta nghĩ mình về đó đào hủ vàng mà ngày xưa Ba Má đã chôn dấu...

Trong buổi Thánh Lễ cầu nguyện cho Anh, Đức Cha đã phát biểu rằng *Ông làm không biết bao nhiêu Thánh Lễ cho đám cưới, đám tang, nhưng chưa bao giờ có một Thánh Lễ mà theo sự yêu cầu của thân nhân phải làm cho đơn giản, như ước nguyện của Anh, một người có chức phận như Anh, giống như Chúa khi xưa bị đóng đinh trên thập tự giá, đám tang chỉ có một con chiên...* Tôi không còn nghe gì nữa, nước mắt đã ràn rụa, tiếng sụt sịt đầu đây của hai cô học trò nhỏ, của chị em tôi.

Thôi thì coi như Anh đi tranh giải Tennis với hội Lão Tướng Sacramento hay là đi họp mặt với bạn bè thân hữu. Anh thảnh thơi đi rong chơi nha Anh, Anh không phải lo lắng gì cho người cõi trần này nữa. “Nơi ấy có gì vui mà Anh vội đi vậy?”, một người bạn thân thương của Anh đã hỏi Anh câu ấy, bao giờ Anh trả lời đây?

Ngàn thu vĩnh biệt anh Hai, nguyện cầu linh hồn Giuse Dương Văn Nhi sớm về hưởng nhân thánh chúa.

(Tháng 4/2003)

Vài kỷ niệm về thầy Dương Văn Nhi

Xuân Hồ (Downey)

Tự trường năm 1967, tôi lên lớp Đệ Tam. Năm này là năm chơi nhiều hơn học nên hầu hết học sinh đều mong sao mình được học với những giáo sư dễ dễ một chút. Ngày đầu tiên ngồi trong lớp để chờ giờ học, chúng tôi hướng mắt ra cửa lớp để cầu Trời khấn Phật cho mình có được Thầy hay Cô dễ thương, dễ tánh để chúng tôi không cần học nhiều và tiếp tục chơi trọn năm... Khi nghe tiếng giầy hay guốc đi gần tới lớp học, đứa nào cũng hồi hộp xem vị nào là Thầy Cô mới của mình...

Đay Lý Hóa thời đó có thầy Nhi, thầy Ty và thầy An Hòa. Thầy nào cũng dễ chịu cả. Năm đệ tam Thầy

Dương Văn Nhi phụ trách dạy lớp chúng tôi. Thầy rất tà tà, thông thả. Hình như đối với Thầy thời gian trôi đi chậm chậm, không có là gì gấp rút. Thầy dạy thật thoải mái, an nhàn. Học trò nào cũng biết nhà Thầy ở tiệm thuốc tây Trần Kim Loan, gần Cầu Quay. Khi vào lớp ngày đầu tiên, Thầy hỏi đứa nào là Trưởng và Phó lớp rồi Thầy giao công việc. Năm đó tôi được thầy khen viết chữ đẹp và cẩn thận nên tôi rất hãnh diện nhận lãnh giữ sổ đầu bài cho Thầy. Mỗi khi Thầy dạy, tôi ghi vào sổ cẩn thận bài học mỗi ngày rồi Thầy chỉ ký tên mà không cần làm gì hết. Nhờ vậy, tôi nhớ lâu tên của các bạn học lớp Đệ Tam...

Lý Hóa là môn tôi không thích học vì môn này có lẽ hợp với nam sinh nhiều hơn. Những năm trước, giờ Lý Hóa tôi thích ngồi bên cửa sổ mơ mộng, nhìn từng cụm mây trắng bay lững lờ rồi viết lên trang giấy trắng học trò những câu thơ tình vớ vẩn. Nhưng học môn này với Thầy Nhi năm Đệ Tam với cách giảng dạy rất đơn giản, dễ hiểu của Thầy làm tôi học rất thoải mái, nên tôi không cảm thấy Lý Hóa là môn khó khăn nữa. Trường Lê Ngọc-Hân có chỗ đậu xe riêng phía sau dãy đệ tứ nhưng thầy Nhi thường để chiếc xe vespa của thầy dưới bóng cây phượng, trước các lớp đệ ngũ. Hôm nào không thấy bóng Thầy cùng chiếc vespa, đám học trò chúng tôi nhao nhao lên: "Thầy Nhi hôm nay không đi dạy, chắc thầy bận đi coi mắt vợ...". Hôm sau Thầy vào lớp, chúng tôi vây quanh Thầy hỏi: "Thầy ơi! Hôm qua Thầy đi coi mắt vợ phải không? Vợ Thầy có đẹp không? Chờ nào Thầy cưới vợ?" Thầy tùm tùm cười không nói, trông Thầy có vẻ bí mật!!!

Khi trường tổ chức đi Vũng Tàu du ngoạn, dù tôi không còn học thầy Nhi nữa nhưng Thầy vẫn nhớ đến tôi mà đề nghị tôi làm Trưởng toán. Tôi rất nhút nhát, ít nói vậy mà thầy Nhi cứ bắt tôi tổ chức lửa trại và văn nghệ. Thầy khuyến khích tôi: "Để mà, em hỏi đứa nào biết hát thì lập danh sách đưa thầy Đoàn Thế Hồng để đàn, đâu ai bắt em hát đâu mà sợ". Cũng may tôi có con nhỏ bạn Trần Thị Cúc làm quân sự kế bên, nên rốt cuộc mọi chuyện cũng xong...

Bằng đi một thời gian, tôi lớn lên bạn học thi cử, lo gia đình, rồi vượt biên qua Mỹ, đối diện với xã hội mới, lo từng miếng ăn hàng ngày, tôi không nghĩ rằng có một ngày tôi sẽ gặp lại các thầy cô thời trung học. Khoảng năm 1990, gia đình tôi đi nghỉ hè ở vùng San Francisco. Nhân dịp này, tôi ghé thăm anh chị Đoàn Ngọc Lan ở Sacramento. Tôi đi loanh quanh khu chung cư nhưng không tìm ra chỗ ở của Ngọc Lan. Bỗng thấy một người đàn ông đứng gần thùng thư, tôi bèn réo gọi ông mà hỏi:

- Bác ơi, bác biết phòng 241E ở đâu không?

Người đàn ông đầu bạc trắng nhưng trông dễ nhìn và đáng trẻ trung, nhìn tôi rồi nói:

- Cô đi hướng này, rẽ trái, rồi trái lần nữa, số này nằm trên lầu. Đường như ông rất rành dãy nhà đó! Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Theo lời chỉ dẫn trên, tôi tìm nhà anh chị Ngọc Lan dễ dàng. Anh Đoàn, chồng Lan, bà con thầy Nhi nói với tôi Thầy cũng ở gần đây. Tôi có ý thăm Thầy nhưng Thầy không chịu mà muốn ghé thăm chúng tôi. Vài phút sau tôi thấy "ông già" tóc bạc khi nãy bước vào cửa, thì ra là thầy Nhi. Tôi muốn trốn đi chỗ khác nhưng không được. Nếu là hai mươi năm trước, có lẽ tôi đã bị Thầy ký đầu hay phạt 20 điểm hạnh kiểm không chừng! Đó cũng là lần đầu tiên tôi gặp lại thầy Nhi sau bao nhiêu năm rồi mái trường xưa...

Sau đó, vào một buổi tối tôi đang xem TV thì thầy gọi điện thoại:

- Xuân ơi! Thầy đọc trong Bản Tin NĐC-LNH có đề tên một người, Thầy suy nghĩ hoài mà không nhớ người này là ai? Em giúp giùm Thầy với.

- Dạ! Nếu em biết em sẽ giúp Thầy.

- Ai là Vũ Như Cẩn vậy Xuân? Trường mình đâu có Thầy nào tên Vũ Như Cẩn?

Tôi tức cười mà không dám cười. Hôm nay, tôi có thêm một đồng minh, vì tôi nổi tiếng là hiền lành, ai nói gì tin đó, không thắc mắc, không nghi kỵ và thẳng như ruột ngựa (lời chị Thủ Quy).
- Thầy ơi! Thầy suy nghĩ lại đi...

Tôi không nghe tiếng Thầy nói, có lẽ Thầy đang nặng óc suy nghĩ. Nếu tôi tiếp tục im lặng nữa thì khi Thầy hiểu ra chắc Thầy sẽ bầm tôi... như tương. Thôi thì bộ óc "sồn sồn" giúp bộ óc "già" tí tí.

- Em giống với Thầy chút thôi. Thật ra "Vũ Như Cẩn" là "vẫn như cũ" đó Thầy. Ý Thầy Hội Trường nói mọi việc đều như cũ....

Ha! ha! ha! Hai thầy trò ôm bụng cười...

Rồi Thầy nói về chuyện Ma mà Thầy viết và gửi đăng Bản Tin số 12: "Trường Lê Ngọc-Hân có Ma". Tôi sợ ma nên yêu cầu thầy ngừng kể để tôi đọc trong BT hay hơn. Thật ra, tôi có cảm giác rờn rợn, gió lành lạnh, tiếng kẻo

Thầy Nhi và 4 nữ sinh LNH đứng trước Phòng Thí Nghiệm "có ma".

kẹt đâu đây... vì Thầy kể rằng:

"...Thời gian trôi qua, hơn 10 năm sau, lời báo trước kia đã ứng nghiệm, "cốc" (hồn ma) không còn ở Mỹ Tho nữa, dời đi rất xa, không phải ở Cà Mau hay Bến Hải mà là ở miền Bắc Mỹ xa xôi lạnh lẽo. Được biết Cô hiện ở miền Bắc Cali, và vừa rồi người ta có gặp Cô về dự lễ kỷ niệm 120 năm thành lập trường Nguyễn Đình-Chiếu".....

Thầy đã ra đi về miền miền viễn. Chúng em không còn dịp gặp Thầy vào ngày 16-3-2003, kỷ niệm 124 năm ngày thành lập trường Nguyễn Đình-Chiếu. Nguyễn cầu hương hồn Thầy sớm về với Chúa.

(Ngày 11 tháng 3 năm 2003)

Viết về một đồng nghiệp

Anh Nhi thân mến,

Cả tuần nay anh làm gì mà không thấy email của anh? Tất cả thư của những thân hữu trong Hội Email (chữ của anh đặt) hỏi thăm, tôi đều có forward cho anh đủ hết, anh có đọc hết chưa, nhiều lắm, ráng đọc nghe, để biết bạn bè mến anh ra sao, dù có người chưa một lần gặp mặt. Cả tuần nay, không hiểu sao tôi cứ nhớ về trường Lê Ngọc Hân với những năm cuối thập niên 60, lúc mà Dương Văn Nhi còn là một chàng giáo sư độc thân vui tính, bị bạn bè đem "gả" cho hết người đẹp này tới người đẹp khác... cho tới khi anh tuyên bố trao thân gởi phận cho chị Yến thì anh mới được yên thân.

Tôi có hai điều muốn nói với anh hôm nay:

1 - Cách nay hai tháng, khi anh và chị Yến xuống miệt dưới này để gặp anh Tú chị Cúc từ Úc sang Mỹ, những người bạn cũ chúng ta đã ngồi trong Quán Dalat hơn nửa ngày trời để tâm sự với nhau, anh đã nói về những ngày cơ cực của chính anh trong thời gian đầu tiên bơ vơ trên đất Mỹ bằng một giọng khôi hài làm tôi vừa ứa nước mắt vừa ôm bụng cười. Anh Tú và chị Cúc đã dựa trên chuyện kể của anh và đã viết một bài về chân dung Dương Văn Nhi, tôi có nhiệm vụ đánh máy bài ấy và bài đã được đăng vào Đặc san NDC-LNH 2003 sắp phát hành vào cuối tuần này 16-3. Tội tôi quyết định không cho anh coi bài viết, đợi khi Đặc San ra anh đọc sẽ thú vị hơn, khi tôi cho anh biết ý định này qua phone, anh cười rồi nói là không sao, hơn một tháng nữa có lâu lác gì! Phải rồi anh Nhi ơi, hơn một tháng thì đâu có lâu lác gì thật, nhưng có khi thời gian nó mang đến cho chúng ta những bất ngờ đau đớn đến ngỡ ngàng. Bây giờ tôi ân hận đã không đưa cho anh xem bài viết ấy, xin tạ lỗi cùng anh.

2 - Khi trở về Sacramento sau chuyến thăm Little Saigon, anh gọi điện thoại cho vợ chồng tôi bảo rằng đi

chơi vui lắm, "mấy thằng bạn" bên Texas rủ qua, chắc anh đi và sẽ đi một mình, có vợ đi theo bị kèm kẹp quá, bắt đi ngủ đúng giờ, bắt uống thuốc, bắt nghỉ ngơi... mệt quá! Ông xã tôi một phe với anh, tôi nhớ đã nói với anh và ông xã tôi là không có tội tôi thì mấy ông đã "hui nhại tí" lâu rồi. Sao tôi ăn nói như vậy? Anh Nhi tha lỗi cho tôi nghe anh Nhi?

Bây giờ thì anh đã đi một mình thật rồi. Nơi ấy có gì vui mà anh vội vã vậy? Nếu hành trang anh mang theo là hình ảnh vợ con, sau đó là anh em ruột thịt... thì xin anh cũng đừng quên tấm lòng của chúng tôi, những người bạn đã từng quen biết, vừa mới quen biết, đã lâu không gặp anh hay chưa từng gặp anh bao giờ...

Đây là email cuối cùng tôi gửi cho anh theo địa chỉ nhidg@yahoo.com

Chúc anh thượng lộ bình an.

Thân mến,

Hồng Châu

(Viết sau khi được tin anh Nhi từ trần sáng hôm nay, ngày Thứ ba 11 tháng 3 năm 2003)

Dương Văn Nhi, một người bạn quý

Dương Văn Nhi là một người bạn quý của chúng tôi. Với phong thái ung dung, nụ cười dễ dãi của anh ngay cả lúc anh bất bình, Nhi đã luôn tạo chung quanh anh sự hồn nhiên, hòa giải mọi nghịch lý. Anh thân thiện với mọi người nhưng trong chừng mực, anh ân cần, bao dung với bạn bè, nên trong suốt thời gian tôi quen biết chơi thân với Nhi, tôi không thấy anh ghét ai mà cũng chẳng thấy ai ghét anh.

Xa nhau gần một phần tư thế kỷ, tôi mới gặp lại anh trong buổi họp mặt của Hội NDC-LNH năm 1999 ở Cali. Tuy tóc đã bạc phơ nhưng anh vẫn còn nụ cười hồn nhiên, tiếng nói sang sảng. Tuy phần đời anh kể lại - từ khi anh đặt chân lên xứ người - có vài nghiệt ngã, nhưng anh vẫn còn giữ được bản tính lạc quan thuở nào. Trong nụ cười, trong dáng đi hơi nghiêng ngả của anh sau buổi họp mặt năm ấy, chúng tôi vẫy tay hẹn ngày tái ngộ ở Montreal.

Nhưng chưa gặp lại nhau thì anh đã vội ra đi. Tuy thương tiếc anh, nhưng trong giây phút cuối, chúng tôi nguyện cầu anh thanh thản ra đi và sớm về Chốn Vĩnh Cửu.

Vĩnh biệt anh Dương Văn Nhi.

*Lâm Văn Bé và Từ Thị Minh Luyện
(Montreal, Canada)*

Một chút đính chính trong ĐS 2003

1-Trong Danh sách GS và Nhân Viên Tiền Vãng Trường NDC có ghi tên **Thầy Ngô Thới Lai**. Thực sự, Thầy Lai vẫn còn sống ở Mỹ Tho. Năm nay, Thầy đã ngoài 80 tuổi. Thành thật xin lỗi Thầy Lai và gia đình về sự nhầm lẫn này.

2-Trong Danh Sách GS và Nhân Viên Trường LNH trước 1975, xin đọc tên **Cô Nguyễn Diệu Thông** (không có lót chữ "Thị").

3-Trong bài **Nơi Quê Nhà Ấy** của chị Nguyệt (Hawaii) trang 126 có đoạn ...khi trở về thăm quê nhà lần đầu vào năm 1973,... (xin đọc là **năm 1993**).

Thư tình nghĩa

Anh Nguyễn Văn Nhiên (Washington): Qua sự giới thiệu của anh Nguyễn Văn Tư ở Texas, tôi được biết có Hội NĐC-LNH. Tôi rất mừng và biên vội thư này để liên lạc với Hội. Tôi là cựu học sinh NĐC (Đệ Nhất A2 niên khóa 67-68).

Tôi gửi kèm ngân phiếu \$30 để giúp Hội trang trải phần nào các chi phí ấn loát các bản tin và đặc san hoặc cấp học bổng cho học sinh NĐC-LNH ở quê nhà cũng như tặng quà Tết cho các cựu giáo chức và nhân viên cũ.

Đã gửi đến anh bản tin và ĐS 2003.

Chị Nguyễn Thị Nam (Tennessee): Cám ơn BCH đã gửi đến tôi đầy đủ các bản tin và nay tôi lại nhận được ĐS 2003 nữa. Để chia sẻ một phần nhỏ gánh nặng tài chánh với Hội, tôi xin gửi chút ít tiền phân nửa để mua giấy mực và phần còn lại gửi về quê mình kính biếu Thầy Ninh dạy nhạc và Cô Lãnh dạy nữ công gia chánh (56-57).

Kèm theo đây tôi có thư gửi Cô Định Thị Loan nhờ Hội trao lại giùm. Xin đa tạ.

Cám ơn chị Nam đã giúp đỡ thầy cô cũ. BCH sẽ chuyển tiền về Mỹ Tho cho Thầy Ninh \$25 và Cô Lãnh \$25. Đã chuyển thư của chị đến Cô Loan.

Anh Tiêu Ngọc Ninh (Oklahoma): Nội dung ĐS 2003 gồm nhiều thể loại, đặc biệt là những bút ký ghi lại nhiều kỷ niệm về trường cũ, về thầy cô và các bạn bè thân thương mà tôi rất thích đọc để nhớ lại quãng đời học trò cách đây gần nửa thế kỷ... Rất tiếc tôi không đến

dự ngày họp mặt 16 tháng 3. Hy vọng sẽ đi được trong kỳ họp mặt tới.

Anh Hồ Hữu Thọ (Illinois): Tôi là học sinh NĐC và nhà tôi là học sinh LNH trước 1975. Tình cờ tôi đọc tin trên Việt Báo biết được có Hội cựu học sinh NĐC và LNH. Tôi tìm trên Internet để biết về sinh hoạt của Hội. May mắn thay, tôi đã vào được website NDC-LNH và vô cùng xúc động khi xem một số hình ảnh và đọc tin tức về một nơi chốn mà mình đã học, để tưởng nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa.

Nhờ đó, tôi biết tin về những thầy cô đã qua đời. Đặc biệt là bác Bùi Thị Thu, trường LNH, một người bạn thân thiết của Ba Mẹ tôi, một người hiền hậu khó kiếm. Thầy Thế Viên cũng là người bạn thân thiết của gia đình và là thầy dạy Việt văn của tôi. Thầy Kiến dạy Lý ở trường NĐC, một người thầy có bộ óc như máy tính. Thật buồn cho thầy cô.

Chúng tôi nay đã gần 50 muốn tìm lại chút thâm tình xưa còn sót lại của những người tha hương. Chúng tôi đang ở Chicago, không có may mắn được gặp thầy cô, thân hữu ở Cali nên rất khao khát biết tin tức những thầy cô, bạn bè xưa qua các bản tin và đặc san của Hội...

Đã gửi ĐS 2003 đến anh chị rồi. Hội sẽ gửi các bản tin định kỳ đến anh chị sau này. Để trả lời 2 câu hỏi của anh:

- Đúng vậy, thầy Trần Quang Minh đương kim hội trưởng Hội NĐC-LNH là cựu GS Triết trường NDC.

- Chị Chung Bích Phượng trong BCH là học trò của Cô Trương Thị Mai sau làm hiệu trưởng trường Nữ Tiểu Học Mỹ Tho ở đường Nguyễn Trung Long.

Anh Nguyễn Văn Tốt (Canada): Thật tình mà nói vì bận rộn với cuộc sống hàng ngày nên tôi quên tất cả thầy cô, bạn bè và trường xưa. Nhưng mỗi lần nhận được bản tin hay đặc san như ĐS 2003 là lòng tôi lại sống dậy nhớ biết bao kỷ niệm vui buồn hồi còn đi học để rồi ngậm ngùi thương tiếc...

Tôi gửi \$50 để BCH tùy nghi sử dụng vào các sinh hoạt của Hội. Tôi cũng không quên cám ơn những vị trong BCH đã bỏ nhiều công sức và thời gian để nới rộng và siết chặt mãi vòng tay liên lạc giữa những người cùng trường ở khắp nơi.

Chị Trường Hoàng Thủy Tiên (Germany): Ba Má tôi đã nhận được ĐS 2003 do Hội gửi tặng. Cám ơn Hội nhiều.

Tôi có người Dì hiện nay ở Mỹ, trước học trường LNH. Qua điện thoại, tôi có giới thiệu sinh hoạt của Hội

NĐC-LNH. Dì tôi thích quá và muốn liên lạc với Hội để nhận các bản tin và đặc san...

Hội đã gửi bản tin và ĐS 2003 cho người Dì ở Maine.

Anh Trần Bá Phước (Australia): Tôi là một cựu học sinh Trường NĐC những năm 1957-1962 muốn tìm lại bạn cũ năm xưa. Mong các bạn xem lại trong danh sách hội viên có tên của bạn tôi là Nguyễn Văn Mùi học ban A ra trường năm 64. Sau đó là Sĩ quan Trường Võ Bị Đà Lạt bị cải tạo rồi được sang Mỹ theo diện ODP. Trước kia, bạn tôi ở Cầu Vĩ Mỹ Tho.

Nay được biết Hội NĐC-LNH ở Mỹ có website, tôi đề nghị với các Bạn là trên website nên thiết lập một danh sách các cựu học sinh của hai trường với email và số phone của họ. Nếu bạn nào muốn cho thêm địa chỉ thì càng tốt.

Ngoài ra, nên có phần forum để tất cả người cùng trường có thể viết bất cứ gì cho nhau hầu tìm lại dư hương ngày cũ làm thắt chặt mãi tình cảm người VN với nhau...

*Rất tiếc trong danh sách những cựu học sinh NĐC mà Hội liên lạc được không có tên anh Mùi. Trong tương lai, Hội sẽ có thêm **Mục Tìm Bạn** trên website. Việc thiết lập danh sách hội viên đăng trên website khó thực hiện được vì danh sách này quá dài trong khi khung khổ website có giới hạn. Mục Forum như anh đề nghị thì Hội đã có Bản Tin định kỳ tam cá nguyệt. Bạn bè muốn viết gì cho nhau thì cứ gửi về Hội, BCH sẽ tùy nghi đưa vào các bản tin. Cảm ơn các ý kiến xây dựng của anh.*

Anh Ngô Hồng Nho (Australia): Tôi là Tổng Thư Ký Hội Ái Hữu Cựu Học Sinh NĐC-LNH tiểu bang Queensland, Australia mới thành lập ngày 26 tháng 4, 2003. Tham dự lễ ra mắt Ban Đại Diện có sự hiện diện của Thầy Lê Phú Thứ (Melbourne) và Anh Nguyễn Văn Tới Hội Trưởng Hội NĐC-LNH toàn liên bang Úc Châu (Sydney). Buổi họp mặt rất vui vẻ và thành công tốt đẹp, đồng môn và đồng hương Mỹ Tho về tham dự rất đông ngoài dự trù của ban tổ chức...

Anh em ở Queensland muốn Hội ở Mỹ gửi sang 7 ĐS 2003. Bên này sẽ hoàn trả tiền cước phí bưu điện và chi phí in ấn ĐS. Xin cảm ơn.

Trước hết xin chào mừng Hội NĐC-LNH tiểu bang Queensland mới thành lập. Chúng tôi đã gửi 10 ĐS 2003 trong đó 7 cuốn đặt mua (mỗi cuốn \$10) và 3 cuốn tặng anh chị trong Ban Đại Diện.

GS Dương Văn Nhi

Cựu Giáo Sư Trường Lê Ngọc Hân
Đã qua đời tại Bắc California
Hưởng thọ 68 tuổi

GS Bùi Ngọc Quang

Cựu Giáo Sư Trường Nguyễn Đình Chiểu
Đã từ trần tại Nam California
Hưởng thọ 68 tuổi.

Bà Tấn Văn Công (Nhũ danh Cô Phước)

Đã mất phần tại Mỹ Tho

Nhạc Sĩ Vô Thường

Một thân hữu của Hội NĐC-LNH
Đã tạ thế tại Nam California

Toàn thể Hội Viên Hội Ái Hữu NĐC-LNH thành kính phân ưu cùng gia đình Quý Vị Giáo Sư và Thân Hữu đã mất người thân và nguyện cầu cho hương hồn những người quá vãng sớm siêu thoát.

